

Johannes 8: “Vrijgesproken...” – Doop Sita en Hamida.

Orde van dienst:

Votum en zegen

Psalm 18: 1

Wet - zingen: Nieuw liedboek 311 “Wij kiezen voor de vrijheid...”.

Gebed

Kinderen: Vaderdag.

Psalm 103: 5

Lezen: Johannes 8: 1-11.

Preek

Zingen: GK 70 Gij dienaars van Hem

Doop Sita en Hamida.

Formulier en vragen

Knielen voor de doop.

Gebed

Getuigenis van Sita en Hamida

Geschenk

Zingen: Nieuw Liedboek 738

Viering Heilig Avondmaal:

Formulier

Klaarmaken tafel: Psalm 147: 1

Nodiging en instellingswoorden.

Zingen tijdens het aangaan:

GK 57 Ik ben het levensbrood

GK 59 Ik ben de goede herder

GK 62 Ik ben de weg, zo zegt de Heer

Dankgebed

Collecten – tijdens de collecte: <https://youtu.be/abNQamGUeq4>

GK 165

Zegen.

Inleiding op de wet: vrijheid.

Sita en Hamida vluchtten uit Afghanistan naar Nederland. Op zoek naar vrijheid.

Zij vonden een vrijheid, die veel dieper gaat, dan een vrij land zonder oorlog en

onderdrukking. Zij vonden Christus.

In de Islam ondervonden zij vooral angst, onderdrukking, agressie, slavernij.

In het christelijk geloof leerden zij om niet langer slaven van Allah te zijn, maar vrije kinderen

van God. Dit is voor hen de mooiste en diepste ontdekking.

Dat is het hart van het christelijk geloof: vrijheid.

God bevrijdde zijn volk uit de slavernij in Egypte.

Hij bevrijdt ons uit de greep van de satan en de macht van de zonde.

Hij wil dat wij in vrijheid en liefde voor hem kiezen.

En zo gaf hij ook zijn geboden: om ons vrij te maken.

Kindmoment: Vaderdag.

Voor de doop: Sita en Hamida en hun kinderen komen uit Afghanistan.

Weten jullie waar dat ligt?

Kijk:

Preek:

Daar sta je dan. Een vrouw uit het volk.

Hardhandig meegenomen door sterke mannen. Betrapt op overspel.

Letterlijk op heterdaad.

Vanuit de warmte van de passie zomaar in het harde licht van de zon en van tientallen oordelende ogen. Overal liggen stenen.

Daar sta je dan: te kijk midden op het overvolle tempelplein. Je hoofd gebogen.

Om haar heen staan hoge heren.

Farizeeën en Schriftgeleerden. Mannen van de wet. Gerespecteerde leiders.

De Mullahs van het joodse volk.

Zij brengen deze vrouw bij Jezus.

Maar zij komen niet voor een open gesprek over een vraag, waar ze echt mee zitten.

Nee, zij brengen deze vrouw bij Jezus om Hem te ontmaskeren. Om het volk te laten zien, dat Jezus een dwaalleraar is. Dat hij de wet van Mozes verdraait. Dat hij de sabbat aanrandt door op sabbat te genezen. Hij gaat om met zondaren. Hij eet met tollenaars en hij spreekt met hoeren. Ze kennen die Maria van Magdala ondertussen wel!

En ze hebben hun oordeel dus al klaar: deze Jezus kan de Messias van God niet zijn. En het volk dat achter hem aanloopt moet dat weten. Hij is te licht. Veel te licht.

Deze Jezus moet vallen.

En daarvoor gebruiken ze deze gevallen vrouw.

Ze wordt opnieuw misbruikt. Midden op het tempelplein.

Uitdagend staan ze voor Jezus.

“Zeg, Rabbi, deze vrouw is op heterdaad betrapt op overspel. De wet van Mozes zegt, dat we haar moeten stenigen. Maar wat zegt u? Wat doen we met zulke vrouwen”.

“Zulke vrouwen”! Ze is al veroordeeld. Geminacht. “Wat doen we met zulke vrouwen?”.

Ja, en ze weten, dat alles wat Jezus nu zal zeggen verkeerd zal zijn.

Als Jezus zegt, dat ze deze vrouw niet moeten stenigen, dan is voor iedereen duidelijk, dat Hij zich tegen de wet van Mozes keert. Want de wet van Mozes leert, dat een man en een vrouw, die op overspel betrapt worden, gestenigd moeten worden. Zo wil de HERE dit grote kwaad uit zijn volk bannen. Hij wil het huwelijk en de liefde beschermen.

Die hoge heren hebben gelijk.

Als Jezus dus zegt, dat ze haar niet moeten stenigen, krijgt hij het volk tegen zich.

Maar als Jezus zegt: ‘Je moet haar stenigen’. Dan krijgt hij het volk ook tegen zich. Want was Jezus nu juist geen vriend van “zulke vrouwen”? Vonden ze bij hem geen open hart. Vergeving. Een nieuw begin?

Daarbij: in die dagen werd de dood door steniging nooit toegepast. Daar was geen beginnen aan. Ook daarom is het heel hypocriet, dat de Farizeeën en Schriftgeleerden nu opeens deze vrouw voor zijn voeten gooien en Jezus vragen: “Moeten we haar stenigen?”.

Dus wat Jezus ook zou zeggen, hij zou het volk altijd tegen zich krijgen.

En dat was hun doel. Jezus moet hangen.

Maar ziet u wat hier gebeurt?

Want als je verder leest, zie je dat die hoge heren helemaal geen gelijk hebben.

Dat kan dus blijkbaar: de bijbel letterlijk aan jouw kant hebben en toch ongelijk hebben. Toch verkeerd oordelen. Omdat je niet door liefde, maar door je ergernis gedreven wordt. Door jouw gelijk. Jouw eergevoel. En dan vind je altijd wel een Bijbeltekst.

Er zit vaak meer Farizeeër in ons, dan we willen weten! We weten soms zo goed hoe anderen het moeten doen. Wat oordelen mensen vaak makkelijk. Zonder eerst te praten. Te vragen. Te zoeken. Zonder gebed. Zonder liefde.

Wat doet Jezus? Wat zegt Hij? Voelt u de spanning bij het volk?

Jezus doorziet hun bedoeling. En Hij zwijgt.

Hij zwijgt.

Sterker: Hij bukt zich en schrijft in het zand.

Wat Jezus schreef, weten we gewoon niet. Is blijkbaar niet belangrijk.

Johannes vertelt wat hij zag: "Jezus zwijgt, bukt zich en schrijft een beetje in het zand".

Zoals een leerling op school tekeningetjes maakt in zijn schrift tijdens een saaie les.

Jezus bukt zich.

Hij staat niet kwaad op van zijn stoel. Hij verheft zich niet boven die vrouw en boven die stoere mannen die voor hem staan. Hij oordeelt niet.

Hij zwijgt en bukt. Tekent een beetje in het zand.

Maar, ja, daar zijn die hoge heren niet voor gekomen. Ze laten zich door die Jezus niet voor schut zetten. Niet weer. En dus dringen ze aan: "Dit zegt Mozes. Wat zegt u?".

Dan richt Jezus zich op en zegt: "Wie van jullie zonder zonde is, laat die als eerste een steen naar haar werpen".

En Hij bukt zich weer en schrijft verder in het zand.

Wat Jezus zegt sluit helemaal aan bij Mozes: de man of de vrouw, die als eerste getuige is van het overspel, die moet als eerste een steen gooien.

Je paste er dus wel voorop om een ander vals te beschuldigen! Als jouw oordeel vals is, dan brandt die eerste steen in je hand! En in je hart.

"Wie van jullie zonder zonde is, laat die als eerste een steen naar haar werpen".

En Jezus bukt zich weer en schrijft in het stof.

Het wordt stil op het tempelplein. Doodstil.

Maar: het gaat nu stormen in de harten van de mensen.

Zij kwamen om Jezus te ontmaskeren.

Maar Jezus ontmaskert hen.

Eerst viel het licht vooral op Jezus en die vrouw. Zij stonden te kijk.

Nu valt het licht op de mensen om hen heen. En het valt diep in hun hart.

En een voor een lopen de Farizeeën en Schriftgeleerden weg.

Te beginnen bij de oudsten.

Nee, ze hadden misschien nooit overspel gepleegd. Nooit een moord begaan. Ze hebben hun handen netjes thuis gehouden. Maar waar hebben ze naar gekeken? Naar verlangd? In hun hart overspel gepleegd?

De mannen vallen stil en druipen af. Een moment van pijnlijke eerlijkheid. Hoe zit het met hun eigen hartstochten? Ineens staan zij te kijk.

Wat een bijzonder detail: te beginnen bij de oudsten.

Ze keren zich om, dringen tussen de mensen door en verdwijnen. Eerst de oudsten.

Waarom? .

Misschien omdat de kennis van je eigen hart met de jaren groeit?

Hoe meer je over de liefde van God weet en zijn goede geboden leert kennen, hoe meer je ook jezelf leert kennen. Je egoïsme. Je scherpe tong. Je ijdelheid. Je ongeduld. Je drift. Je zwakheid op het gebied van geld en seks.

Is dat niet zo, oudere broeders en zusters?

Besef je niet steeds meer, dat je van genade moet leven, juist als je ouder wordt?

Wordt je tong niet milder? Je oordeel minder hard? Je gebed dieper? Gods genade groter?

Want daar wil Jezus die mensen en ook ons brengen: bij de genade van God.

Jezus spreekt de adembenemend wijze woorden: "Wie van u zonder zonde is, laat die als eerste een steen naar deze vrouw werpen!".

En langzaam lopen de hoge heren weg. Jezus en de vrouw blijven over.

Zij staat daar nog. Achtergelaten.

Het ging dan ook niet om haar. Er wordt niets aan haar gevraagd. Misschien heeft een man haar wel verleid en gegrepen. Want waar is die eigenlijk?

Maar het gaat ook niet om haar. Zij was maar een onbelangrijke pion. Erbij gesleept om Jezus te kijk te zetten. Misbruikt in het valse spel van de hoge heren. Maar voor Jezus is zij geen pion. Geen probleemgeval. Zij is een mens met een hart. Een vrouw, die verlangt naar liefde, bevrijding, vergeving. Wie komt er nu voor haar op?

En dan klinkt de stem van Jezus.

Hij richt zich op en spreekt haar aan: "Waar zijn ze? Heeft niemand u veroordeeld?". "Niemand, heer".

E dan spreekt Jezus deze bevrijdende woorden. Misschien wel de mooiste woorden van haar leven. Woorden, die ook wij steeds weer willen horen: "Ook ik veroordeel u niet. Ga naar huis en zondig van nu af niet meer".

En ze mag gaan.

Niet veroordeeld. Maar gezien, aangesproken en vrijgesproken. Geliefd. Hersteld in haar waardigheid.

Hoe vindt u dit?

Ja, misschien aan de ene kant mooi.

Maar aan de andere kant voel je het ook kriebelen: ze heeft tenslotte toch overspel gepleegd. En nu mag ze zomaar weglopen. Is dat niet te makkelijk?

Is Jezus toch niet te licht?

Neemt hij de zonde wel serieus?

Ja.

Want Jezus zegt heel duidelijk: "en zondig niet meer".

Daarvoor moet u eens naar het einde van deze geschiedenis kijken.

En naar het einde van zijn leven.

Want als die vrouw weg is, volgt er een heel gesprek tussen Jezus en de mensen. Een heftig gesprek. Bladzijden lang. Het wordt zo heftig voor de verhitte joden, dat zij stenen oppakken om Jezus te stenigen. De stenen, die voor die vrouw bedoeld waren, worden opgepakt om Jezus te stenigen.

Zo eindigt dit verhaal.

Zo eindigt Jezus leven: Hij hangt aan het kruis voor mijn overspel, mijn makkelijke oordelen, mijn domme trots, mijn leugens, mijn ijdelheid.

Hij is niet te licht. Hij zegt niet: "Ach, zand erover!".

Nee, Hij neemt de zonde bloedserieus, want Hij kent de pijn van God over ons kwaad.

Hij tilt ze van onze schouders en draagt ze weg in zijn eigen lichaam naar het kruis.

Dat is Jezus. Dat noemen we "genade". Zoveel waard zijn we in de ogen van God.

De geschiedenis over deze vrouw en Jezus hebben Hamida en Sita gekozen voor deze dienst. De dienst waarin ze gedoopt woren.

Waarom?

Ja, omdat zij zich herkennen in die vrouw. Zo gaat dat ook met vrouwen in Afghanistan.

Vrouwen zijn in dit mannenland niets waard. Worden gebruikt. Geslagen. Uitgehuwelijkt als ze nog maar 12 jaar zijn. Jarenlang in hun zogenaamde huwelijk misbruikt.

Zij herkennen zich in die vrouw die voor Jezus staat.

Maar daarnaast herkennen ze ook de woorden van Jezus. Zijn liefde, zijn bevrijding.

Van slavinnen van Allah en al die mannen, zijn ze kinderen van God geworden in een vrij land.

Hamida en Sita kwamen een jaar geleden voor het eerst in onze gemeente. Samen met de familie Mousavi. Toen ze bij de kerk kwamen, waren ze bang. Ze waren zo anders.

Zouden ze weer geplaagd worden? Vernederd? Veroordeeld?

Maar vanaf de eerste momenten werden ze opgevangen. Omarmd. Geholpen. En ze hoorden over een God, die hen liefheeft en bevrijdt.

Ze leren Jezus kennen en vinden rust in zijn liefde.

Samen gaan we straks aan het Avondmaal. En Jezus is de gastheer. De zoon van God, die ons oordeel droeg aan het kruis. Zo groot is zijn liefde voor zijn wereld.
Wat mooi om bij hem te horen!
Amen.